

РЕШЕНИЕ

№ 9430

гр. София, 18.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1365** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.213 и сл. Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба от „ВЕНИД ГЕО“ ЕООД, чрез пълномощника- адв. Ц. П.- САК срещу Заповед №САГ24-РА-18-32/02.12.24 година, издадена от вр.и.д. главен архитект на Столичната община, с която на основание 57а, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, във връзка с чл. 56, ал. 2 от ЗУТ, във връзка с Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община е наредено на дружеството-жалбоподател да премахне незаконосъобразно поставения преместваеми обект: „Бариера”, без валидно разрешение за поставяне, разположен върху имот с идентификатор по КККР 68134.2044.850, по плана на С..

Наведените и аргументирани в жалбата основания за оспорване са за нарушение на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби -чл.146,т.2, т.3 и т. 4 от АПК. Осъществяването им е аргументирано с

доводи, че не била посочена нарушената разпоредба, липсвали мотиви относно нареденото премахване, а те били задължителни, тъй като органът действал при условията на оперативна самостоятелност. Не било изследвано и това дали бариерата е необходима за пълноценното ползване на комплекса. Не се оспорва, че бариерата попада в обхвата на легалната дефиниция за преместваем обект по смисъла на § 5, т.80 от ЗР на ЗУТ, но се твърди, че същата не е обект по чл.56, ал.1, т.1 и т.2 и чл.57, ал.1 от ЗУТ, поради което упражненото правомощие по чл.57а, ал.3 от ЗУТ противоречало на материалния закон.

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с постановеното по делото Определение № 5392/17.02.2025 г. за насрочването му в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага е повтарянето ѝ от съда.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят се представлява от адв. М., който моли за отмяната на оспорената заповед по съображения, че процесният обект не попада в хипотезата на чл.57а във връзка с чл.56, ал. 2 ЗУТ, тъй като там обектите са изброени изчерпателно и процесният не е сред тях. Заявява и искане за присъждането на направените по делото разноски.

Ответникът- кметът на Столичната община (чл.153, ал.3 от АПК, вр. чл.219, ал.3 от ЗУТ и Заповед №СОА25-РД09-1193/03.02.25 г. на кмета СО, т.1, общодостъпна на ел. страница на НАГ, СО <https://nag.sofia.bg/P./Render/383>, приложена на хартиен носител по делото) чрез процесуалния си представител- юрк. Н. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Поддържа, че оспорената заповед е издадена при спазване на изискуемата в чл.57а от ЗУТ форма, състои се от фактическа част, мотиви и диспозитив, издадена е въз основа на събраните по преписката доказателства. Спазени са административнопроизводствените правила при издаването ѝ. Съответства на материалноправните разпоредби и целта на закона. Заявява и искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и събраните по делото доказателства , и служебно на основание чл.168, ал.1 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл.146 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Фактическите установявания на органа се съдържат в редовно съставения от служителите по чл. 223, ал. 2 ЗУТ, Констативен акт (КА) №2024-8/14.10.2024 година. Видно от същите, процесният обект е разположен в ПИ с идентификатор 68134.2044.850 по КККР на [населено място], с административен адрес: к-с „Манастира“, [улица], в.з. „М. долина“-Бункера 3-ти етап“, район „В.“-СО. Обектът представлява „бариера“, състояща се от тяло с височина 1.00 м, широчина 0.30 м, дебелина 0.20 м и рамо с дължина 4.00 м, монтирана върху бетонова основа с размери 0.40м/040м и дебелина 0.05 м . Чрез бариерата се ограничава достъпа на живущите в к-с „Манастира“. Обектът е захранен с ел.енергия. Собственост е на „ВЕНИД ГЕО“ ЕООД съгласно приложения в преписката нотариален акт (л.14-л.16). Обектът е квалифициран като преместваем обект по смисъла на § 5, т.80 от ДР на ЗУТ. Последното не се оспорва с жалбата до съда. Защитната теза на жалбоподателя е свързана с това, че обектът не е сред изброените в чл.56 от ЗУТ, поради което и не можело да се нареди премахването му по реда на чл.57а от ЗУТ. Жалбоподателят не оспорва и това, че обектът е разположен в ПИ с идентификатор 68134.2044.850 по КККР на [населено място], съгл. приложената и приета по делото Скица №15-175020 от 15.02.23 г. на СлГКК-С. (л.17). Не оспорва и констатацията, че за обекта няма издадено разрешение за поставяне.

КА е съобщен по реда на § 4, ал.1, изр.2 от ДР ЗУТ със съобщение №02/15.10.2024г., залепено на обекта и на информационното табло в сградата на районната администрация, видно от Протокола о 15.10.2024г.

Фактическите установявания по КА са възпроизведени в мотивите на органа за издаването на оспорената пред съда, а освен това се съдържа и изрично препращане към него.

При тези фактически установявания по делото, съдът обуславя следните правни изводи по относно законосъобразността на оспорения акт:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Компетентността на органа произтича от чл.57а, ал.3 от ЗУТ и Заповед №СОА21-РД09-455/22.03.2021 г., т.1.35 (приложена в преписката и приета по делото като доказателство), с която кметът на СО в съответствие с установената от § 1, ал.3 от ДР на ЗУТ законова възможност, е делегирал правомощията си за издаване на заповеди за премахване на обектите по

чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 ЗУТ на главния архитект на Столичната община.

Обстоятелството, че впоследствие делегацията е прекратена, видно от съдържанието на т.1 от Заповед №СОА25-РД09-1193/03.02.25 г. на кмета Столичната община не засяга компетентността на издателя на заповедта. Компетентността се урежда с материалноправни норми, а преценката за тяхното спазване е към момента на издаването на акта по арг. от чл.142, ал.1 от АПК. Към момента на издаване на процесната заповед-02.12.2024 г. предоставената по делегация компетентност на главния архитект на Столичната община не е била прекратена от титуляра на правомощието по закон - кмета на СО. Това е станало едва на 03.02.2025 година с посочената по-горе заповед. Последното е относимо единствено към страните, легитимирани да участват в съдебното производство, поради което и на основание чл.153, ал.3 от АПК съдът заличи като ответник по делото гл. архитект на СО и конституира вместо него кмета на Столичната община.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания.

Не са допуснати и съществени нарушения административнопроизводствените правила. В съответствие с чл.57, ал.2 от АПК, административното производство по издаване на оспорената по делото заповед е започнало със съставянето на КА. Дори и съобщаването на КА да не е надлежно проведено по реда на § 4 от ДР на ЗУТ, едно такова нарушение не се квалифицира автоматично като съществено по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Критерият за същественост на нарушенията на административно-производствените правила е дали те са могли да повлияят или не на материалната законосъобразност на административния акт. С оглед на това основанието за оспорване по чл.146, т.3 от АПК поначало е неприложимо в случаите на административни актове, издавани в условията на обвързана компетентност, какъвто е процесният акт. Тук нарушенията винаги ще бъдат несъществени, тъй като съобразно правилата за разпределение на тежестта на доказване всички правнорелевантни юридически факти от хипотезата на материалноправната норма могат и следва да бъдат установени в съдебното производство. В случаите на дискреция е достатъчно нарушението да създава вероятност за неистинност на

фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за упражненото с акта правомощие. В случая, освен че актът е издаден при условията на обвързана компетентност, релевантните по случая факти са били правилно установени в административното производство. Следва най-сетне да се посочи, че допуснатата техническа грешка в диспозитива на заповедта относно административния адрес на процесния обект, уточнена в съдебно съдебно заседание, не се отразява върху правилната индивидуализация на обекта. Правилно индивидуализираният в диспозитива на заповедта с идентификатор по кадастрална карта ПИ от се намира на административния адрес, който е посочен в началото на заповедта: [населено място], [улица], район „В.“-СО. Индивидуализацията на имота, в който е разположена процесната бариера- ПИ с идентификатор 68134.2044.850 по КККР на [населено място] сама по себе си е достатъчна. Съпоставена с правилното изписване на административния адрес както в КА, така и в мотивите на оспорената заповед: „гр. С., [улица], район „В.“-СО, [населено място]“ изключва всяко съмнение за местонахождението на процесната бариера.

Не е осъществено и основанието по чл.146, т.4 от АПК-оспорената заповед е издадена в съответствие с приложимите материалноправни норми. Основанията за издаването на заповед за по чл.57а, ал.3 от ЗУТ са алтернативно изброени в чл.57а, ал.1 от ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган при условията на обвързана компетентност да разпорежи премахването на преместваемия обект

В случая, органът се е позовал на едно от тях: обектът е поставен „без одобрен проект, одобрена схема и разрешение за поставяне, което осъществява основанието по чл.57а, ал.1, т.1 от ЗУТ.

Процесната бариера е преместваем обект по смисъла на легалната дефиниция в § 5, т.80 от ДР на ЗУТ-„ обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на

ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж.“

Основен критерий за разграничение между строежите и преместваемите обекти, дефинирани съответно в т. 38 и т. 80 на § 5 ДРЗУТ, е въздействието на изградения (поставения) обект върху земята, респ. повърхността, върху която се поставя или от която се отделя. Строежите изменят трайно субстанцията или начина на ползване на имот или сграда, докато преместваемите обекти могат след отделянето им да бъдат премествани в пространството, без да губят индивидуализацията си и възможността за ползване на друго място със същото или подобно предназначение. Описаните по делото характеристики на съоръжението, които не се оспорват от жалбоподателя, го квалифицират като преместваем обект по чл. 56, ал. 1 ЗУТ. Без значение за определянето на вида на обекта е наличието или липсата на бетонова стъпка/бетонен фундамента, върху които са ситуирани отделни негови части. (Решение № 10838 от 6.08.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7295/2019 г., II о.) Преместваемите обекти по смисъла на § 5, т.80 от ДР на ЗУТ подлежат на премахване по реда на чл. 57а ЗУТ, а не в процедура по чл. 225а ЗУТ. (Решение № 14306 от 18.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3679/2020 г., II о.; Решение № 15860 от 21.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8591/2019 г., II о.; Решение № 10391 от 3.10.2024 г. на ВАС по адм. д. № 2143/2024 г., II о.).

Без всякакво значение за процесуалната и материална законосъобразност на акта е дали е бил подаден сигнал както е в (процесния случай) или не; дали обектът е поставен в собствен на жалбоподателя ПИ, върху който сигналподателят не притежава вещни права. За законосъобразното поставяне на преместваем обект и в собствен, и в чужд имот е безусловно необходимо издаването на разрешение за поставяне- арг. от чл.56, ал.2 от ЗУТ, а такова в случая несъмнено липсва.

С оглед на изложеното и поради липсата на други установени служебно по реда на чл.168, вр.чл.146 от АПК основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед,

съдът намери жалбата за неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, правото на разноски е възникнало за ответника. При съобразяване с предмета на делото и обема на осъществената от пълномощник-юрисконсулт защита, изразяваща се в изготвянето на писмен отговор и участие в проведеното съдебно заседание, и на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя размера на юрисконсултско възнаграждение над установения среден размер-200 лева.

Воден от гореизложеното така и на основание чл.172, ал.2, предл. 5-то и чл.143, ал.3 от АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от „ВЕНИД ГЕО“ ЕООД срещу Заповед №САГ24-РА-18-32/02.12.24 година, издадена от вр.и.д. главен архитект на Столичната община.

ОСЪЖДА „ВЕНИД ГЕО“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Столичната община сумата от 200 (двеста) лева, разноски по делото.

Решението може да бъде оспорено пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: